

Arrest

nr. 94 916 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind Yara BAKR, op 9 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 1 november 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 20 juni 2012 een eerste asielaanvraag in. Op dezelfde dag stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vast dat verzoekster reeds op 18 oktober 2010 in Slovenië werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekt op 6 juli 2012, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te

bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Sloveense autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.3. De Sloveense autoriteiten aanvaarden de terugname van verzoekster op 11 juli 2012 op grond van artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG.

1.4. Op 14 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [B. B.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit te zijn : Syrië (Arabische Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar minderjarige dochter vroegen op 20.06.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 18.10.2010 asiel vroeg in Slovenië. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek beaamde de betrokkene dit. Ze stelde dat ze in mei 2010 van Syrië naar Turkije reisde. Na een verblijf van zes à zeven maanden in de buurt van Antakya (Turkije) reisde ze van Turkije naar Slovenië met gebruik van een vals paspoort van Syrië. Na een verblijf van negen dagen in Slovenië reisde ze via Italië en Frankrijk door naar België, waar ze op 01.11.2011 aankwam. De betrokkene verliet het grondgebied van de Lidstaten sindsdien niet. Op 13.03.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Sloveense instanties, die op 11.07.2012 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België, nadat ze eerder asiel vroeg in Slovenië (vraag 19) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat haar broer in België verblijft. Ze uitte reserves tegen een overdracht aan Slovenië omdat ze naar eigen zeggen in Slovenië niet genoeg eten kreeg voor haar dochter. Verder zou ze in Slovenië van een Koerdische vrouw hebben vernomen dat in Slovenië kinderen worden ontvoerd en dat ze daarom bang was om er te blijven. Ze voegde toe dat ze op aanraden van haar broer niet meteen na aankomst in België asiel vroeg omdat ze anders zou worden teruggestuurd naar Slovenië.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. Sn Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke waardering van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het komt aan de betrokkene toe om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten, ervaringen en omstandigheden

aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van EVRM.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze in Slovenië niet genoeg eten kreeg voor haar dochter merken we op dat de betrokkene naar eigen zeggen negen dagen in Slovenië verbleef. Tijdens haar verhoor verklaarde ze dat ze in een centrum voor asielzoekers verbleef, maar ze stelde niet meer te weten in welke plaats. Verder wijzen we erop dat Slovenië de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen aan asielzoekers omzette in nationale wetgeving. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Slovenië deze regelgeving respecteert. De betrokkene maakt niet aan de hand van feiten, ervaringen of omstandigheden aannemelijk dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel op dit vlak ten opzichte van Slovenië niet kan worden gehandhaafd.

Betreffende het feit dat de betrokkene in Slovenië van een Koerdische vrouw zou hebben gehoord dat in Slovenië kinderen worden ontvoerd moet worden benadrukt dat het gaat om een niet-gestaafde bewering van een derde. De betrokkene brengt geen elementen aan, die toelaten de gegrondheid van een dergelijke bewering te beoordelen.

De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor d.d. 04.07.2012 dat ze in februari 2012 te Oostende religieus huwde met de heer [T. H.] (OV [...]), staatsburger van Syrië, die op 22.04.2011 asiel vroeg in België. Zijn asielaanvraag werd op 17.05.2011 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, dat zich tot op heden nog niet uitsprak over de asielaanvraag.

Op 02.08.2012 verzocht de betrokkene middels een schrijven van haar advocaat dat haar asielaanvraag op grond van artikel 15 van Verordening 343/2003 door de Belgische instanties zou worden behandeld. In het schrijven wordt ook melding gemaakt van de relatie van de betrokkene met de heer [T. H.]. Verder wordt gesteld dat de betrokkene reeds meer dan 18 maanden in België verblijft en België dan ook op grond van artikel 19(4) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit laatste is onjuist. De betrokkene kwam naar eigen zeggen in België aan op 01.11.2011 en vroeg op 20.06.2012 asiel. Nadat ze asiel had gevraagd hebben onze diensten de nodige werkzaamheden verricht om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Slovenië was de eerste Lidstaat, waar de betrokkene asiel vroeg en ze verliet het grondgebied van de Lidstaat daarna niet, wat impliceert dat Slovenië verantwoordelijk is. Slovenië erkende op 11.07.2012 trouwens verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De bepalingen inzake de overdracht, zoals uiteengezet in artikel 19(4) van Verordening 343/2003, hebben enkel betrekking op vreemdelingen voor wie een akkoord voor terugname van een andere Lidstaat werd bekomen. De overdrachtstermijn vangt aan op de datum van afgifte van het akkoord voor terugname. Het feit dat de betrokkene al meer dan 18 maanden in België verbleef doet dan ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Slovenië.

Betreffende de aanwezigheid van de broer van de betrokkene in België moet worden opgemerkt dat deze persoon ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er verder geen enkele aanleiding om te stellen dat er tussen de betrokkene en haar in België verblijvende broer een relatie van afhankelijkheid is, die de nabijheid van de betrokkene bij haar broer in België noodzakelijk maakt.

Betreffende haar verklaarde relatie met de heer [T. H.] moet worden benadrukt dat de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 04.07.2012 verklaarde dat ze op 14.01.2009 te Aleppo (Syrië) huwde met de heer [I. B.], geboren op 01.03.1980. Ze voegde toe dat ze in 2009 op religieuze wijze scheidde van de heer [I. B.], maar dat de officiële scheiding nog niet werd uitgesproken. De betrokkene is dus nog steeds gehuwd met de heer [I. B.]. Verder moet worden opgemerkt dat volgens de bepalingen van Verordening 343/2003 de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden kan worden beschouwd als gezinslid, voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, wat hier niet het geval is. Dit impliceert dat artikel 8 van Verordening 343/2003 niet kan worden toegepast. Wat artikel 15 betreft merken we op dat dit artikel betrekking heeft op de hereniging van gezinsleden of afhankelijke familieleden. Een Lidstaat kan overwegen dat een asielzoeker vanwege een welbepaalde reden kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. Vermits dit niet het geval is kan artikel 15 niet worden ingeroepen.

Indien zou worden geargumenteed dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië een schending zou betekenen op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden opgemerkt dat artikel 8 voor een Staat geen verplichting inhoudt de door de vreemdeling gemaakte keuze te respecteren en de gezinshereniging toe te staan.

Slovenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de

Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Slovenië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Slovenië stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003, wat betekent dat de Sloveense instanties zich verantwoordelijk verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en de betrokkene dan ook niet zal worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De Sloveense autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Slovenië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Slovenië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Ze maakte ook geen melding van problemen van de gezondheid van haar dochtertje. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Slovenië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Sloveense autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Slovenië in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Slovenië in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Sloveense instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3.2 en 19.4 van de verordening 343/2003/EG, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing voor dat de Sloveense autoriteiten op basis van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16,1,e van Verordening 343/2003 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij komt tot dit besluit nu uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de verzoekende partij asiel heeft aangevraagd in Slovenië.

De verzoekende partij is reeds van november 2010 in België. Zoals hierboven reeds werd aangehaald dient er op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet op 1 november 2011 is toegekomen zoals in de bestreden beslissing is vermeld. Dit berust op een materiële vergissing. De verzoekende partij wenst nogmaals te benadrukken dat zij op 1 november 2010, en NIET op 1 november 2011 hier in België is toegekomen.

De verzoekende partij is nu ongeveer twee jaar in België. Bij aankomst in België is de verzoekende partij samen met haar dochtertje bij haar broer, en later bij haar man, de heer [T. H.], in het appartement in Oostende gaan inwonen. Gedurende die lange periode, en tot aan de asielaanvraag van de verzoekende partij dd. 20 juni 2012 leefde de verzoekende partij illegaal in België.

In casu is artikel 19, vierde lid van de Dublin II Verordening van toepassing. Immers, aangezien de verzoekende partij langer dan 18 maanden in België verblijft, is België bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

De verzoekende partij beschikt wel over een aantal medische documenten die kunnen aantonen dat zij reeds een lange tijd voor haar asielaanvraag dd. 20 juni 2012 in België aanwezig was (stuk 7). De verzoekende partij was in januari 2012 zwanger van haar huidige partner, de heer [T. H.]. Om redenen die hierna verder zullen worden uiteengezet heeft zij een abortus laten uitvoeren. Het psychosociale begeleidingsgesprek en het vooronderzoek vonden plaats op 29 februari 2012, de eigenlijke abortus op 8 maart 2012.

Het is voor de verzoekende partij zeer moeilijk om nog andere bijkomende documenten voor te leggen. Immers, gezien het lange verblijf is het voor de verzoekende partij zeer moeilijk om documenten voor te leggen die haar verblijf van meer dan 18 maanden in België kunnen staven.

Naast artikel 19, vierde lid van de Dublin II Verordening, dient er in casu ook rekening gehouden te worden met artikel 3, tweede lid van de Dublin II Verordening. Artikel 3, tweede lid van de Dublin II Verordening bepaalt dat elke lidstaat, op basis van zijn eigen soevereiniteit en elementen eigen aan het voorliggende geval, kan beslissen om een asielverzoek dat bij hem werd ingediend te behandelen, ook al zou hij daartoe op grond van de Dublin - criteria niet bevoegd zijn.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds twee jaar in België verblijft en een relatie heeft met de heer, [T. H.], aan wie door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, heeft de verwerende partij ten onrechte geen toepassing gemaakt van artikel 3, tweede lid van de Dublin II Verordening."

3.1.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 18 oktober 2010 reeds asiel vroeg in Slovenië. De Sloveens autoriteiten aanvaardden de terugname van verzoekster op grond van artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG, bepaling die stelt dat de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek verplicht is een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen terug te nemen.

Verzoekster betoogt dat België op grond van artikel 19.4 van de verordening 343/2003/EG de verantwoordelijke lidstaat is, nu zij reeds meer dan 18 maanden in België verblijft. Verzoekster geeft eveneens aan dat verweerder toepassing had moeten maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en de asielaanvraag op deze grond alsnog in België had moeten behandelen.

Artikel 19.4 van de verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt."

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 19.4 van verordening 343/2003/EG niet van toepassing is op een overdracht in het kader van een terugnameverzoek, zoals in casu het geval, doch wel op een overdracht in het kader van een overnameverzoek. Verzoekster kan zich aldus niet dienstig beroepen op deze bepaling. Evenwel voorziet artikel 20.2 van de verordening 343/2003/EG in een gelijkaardige regeling met betrekking tot een overdracht in het kader van een terugnameverzoek. Daargelaten de vraag of

verzoekster effectief meer dan 18 maanden in België verblijft, merkt de Raad op dat – overeenkomstig artikel 20.1.d van de verordening 343/2003/EG – de daarin bepaalde termijn van zes maanden een aanvang neemt met de aanvaarding van het terugnameverzoek door de andere lidstaat of met de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft. *In casu* stemden de Sloveense autoriteiten op 11 juli 2012 in met de terugname van verzoekster en ging verweerder op 14 september 2012 over tot het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt aldus niet dat de Belgische overheden op datum van de bestreden beslissing op grond van artikel 20.2 van de verordening 343/2003/EG verantwoordelijk waren voor de behandeling van het asielverzoek.

Verzoekster stelt daarnaast dat verweerder onterecht geen toepassing maakte van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, nu verzoekster reeds meer dan 18 maanden in België verblijft en een relatie heeft met de heer [T. H.], die de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

De Raad wijst erop dat voormelde bepaling op zich geen enkele verplichting inhoudt voor verweerder. Verweerder dient van deze discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt echter wel gebruik te maken indien er ernstige aanwijzingen bestaan dat een toepassing van de in de verordening 343/2003/EG bepaalde bevoegdheidsregels aanleiding zou geven tot een inbreuk op mensenrechten die een absoluut karakter hebben. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verzoekster toont met haar betoog dat het gelet op haar relatie met de heer [T. H.] en het feit dat zij reeds twee jaar in België verblijft wel degelijk aangewezen is om de asielaanvraag in België te behandelen, nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen op grond van artikel 3.2 van de verordening 343/2004/EG. In dit verband wordt er ook op gewezen dat verzoekster er zelf voor opteerde om gedurende anderhalf jaar illegaal in België te verblijven vooraleer een asielaanvraag in te dienen en aangaf dat zij dit deed op aanraden van haar broer omdat zij anders dreigde te worden teruggestuurd naar Slovenië. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder een dergelijke bewuste handelswijze om de criteria van de verordening 343/2003/EG te omzeilen niet weerhield als grond om de asielaanvraag op grond van artikel 3.2 van voormelde verordening in België te behandelen. Verder weerlegt zij door louter te herhalen dat zij een relatie heeft met een in België verblijvende Syrische onderdaan de motieven in de bestreden beslissing niet waarom dit gegeven niet wordt weerhouden en dient ook te worden vastgesteld dat de door haar ingeroepen relatie – alsook het religieuze huwelijk dat zij stelt te zijn aangegaan – in wezen enkel is gesteund op door haar afgelegde verklaringen. Uit het enkele gegeven dat verzoekster aangeeft op hetzelfde adres te verblijven als voormelde Syrische onderdaan en zij stukken voorlegt van een zwangerschapsafbreking – stukken waarin geen enkele verwijzing naar de betreffende Syrische onderdaan is terug te vinden –, blijkt niet op afdoende wijze het bestaan van een duurzame relatie. Op de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag indiende antwoordde zij ook enkel dat dit was omdat haar broer hier is. Zij verwees hierbij op geen enkel ogenblik naar de aanwezigheid in België van voormelde Syrische onderdaan. De Raad stelt ook vast dat de beweerde partner van verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door een beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012. Dit gegeven dateert bijgevolg van na het nemen van de bestreden beslissing en bijgevolg kon verweerder hiermee geen rekening houden bij het nemen van zijn beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met bovenvermelde artikelen van de verordening 343/2003/EG. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 3.2 en 19.4 van de Verordening 343/2003/EG blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“[...] De verzoekende partij heeft een duurzame relatie met de heer [T. H.]. Zij wonen samen in het appartement te [...].

De verzoekende partij en de heer [T. H.] zijn in februari 2012 religieus, volgens de islamitische wet, gehuwd te Oostende. Het gaat om een religieus huwelijk, maar de verzoekende partij beschouwd zich als getrouwd met de heer [T. H.].

De heer [T. H.] is net zoals de verzoekende partij afkomstig van Syrië. Op 26 september 2012 (kennisgeving 27 september 2012) werd de asielprocedure van de heer [T. H.] afgesloten. Aan de heer [T. H.] werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (stuk 6).

In januari 2012 was de verzoekende partij zwanger van haar man [T. H.] (stuk 7). De verzoekende partij is zwanger geraakt voordat zij met haar man, de heer [T. H.] was gehuwd. Zowel de verzoekende partij als de heer [T. H.] zijn zéér gelovig. Een kindje verwachten vooraleer er een huwelijk is plaatsgevonden was voor zowel de verzoekende partij en de heer [T. H.] evenwel geen enkele optie. Bijgevolg heeft de verzoekende partij en de heer [T. H.] in onderling overleg besloten de zwangerschap af te breken.

Deze beslissing betekent evenwel dat de relatie van de verzoekende partij met haar man “scheuren” zou vertonen. Op heden loopt de relatie tussen de beide partijen uitstekend en zijn zij nog altijd heel gelukkig.

De verzoekende partij samen met haar minderjarige dochtertje terugsturen naar Slovenië om aldaar haar asielaanvraag te laten behandelen zou bijgevolg een onaanvaardbare schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet uitmaken.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt dat: [...]

Het is in casu duidelijk dat de inmenging van de overheid volstrekt niet noodzakelijk is in een democratische samenleving en niet in verhouding is met het nagestreefde doel, rekening houdende met de band die verzoekende partij hier met haar naasten in België heeft.

[...] Het is de plicht van de verwerende partij om na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. en de bescherming hiervan door een maatregel te nemen van verwijdering uit het land, overweegt tegen het door artikel 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezins- en familieleven.

Verwerende partij dient dus m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling.

Verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoekende partij.

[...] Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, ‘Droit international et européen des droits de l’homme \ Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Verwerende partij heeft bij het nemen van haar beslissing niet zorgvuldig gehandeld. Immers, het gedwongen terugsturen van verzoekende partij naar Slovenië om aldaar haar asielaanvraag te laten

behandelen betekent dat de verzoekende partij en de heer [T.H.] geen normaal privé - leven meer kunnen leiden. Het familiale contact zal in geruime mate worden verhinderd.

Aangezien door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan de heer [T.H.] de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en bijgevolg in België een legaal verblijfsrecht heeft, is België het enige land alwaar de verzoekende partij samen met haar man haar recht op familieleven kan uitoefenen.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

“Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden.” (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (cf. R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

[...] In casu dient ook, tengevolge van het huwelijk van de verzoekende partij met haar man de heer [T. H.], toepassing gemaakt te worden van de humanitaire clause van artikel 15 van de Dublin II Verordening.

Artikel 15, tweede lid van de Dublin II Verordening bepaalt: [...]

Artikel 15, tweede lid van de Dublin II Verordening vermeldt duidelijk dat er voor de lidstaat een mogelijkheid is om familieleden te herenigen “op grond van familiebanden of op culturele gronden.”

De verzoekende partij en de heer [T. H.] zijn gehuwd. Het is duidelijk dat de verwerende partij in casu artikel 15, lid 2 van de Dublin II Verordening had moeten toepassen.

Tenslotte dient ook opgemerkt te worden dat, naast de man van de verzoekende partij, ook de broer van de verzoekende partij in België verblijft.

De familiebanden die de verzoekende partij hier in België heeft, rechtvaardigen meer dan genoegzaam de toepassing van de humanitaire clause (artikel 15) van de Dublin II Verordening.”

3.2.2.1. Verzoekster beroept zich op een duurzame relatie in België met een Syrische onderdaan die op 26 september 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bevond deze laatste persoon zich evenwel nog in de asielprocedure. Verzoekster stelt samen te wonen met deze Syrische onderdaan en religieus met hem te zijn gehuwd. Zij wijst er eveneens op dat zij in België een broer heeft.

3.2.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster ten onrechte voorhoudt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met haar gezins- of familiale situatie. Er wordt in de bestreden beslissing immers, wat haar ingeroepen duurzame relatie in België met een Syrische onderdaan betreft, gesteld dat verzoekster officieel nog gehuwd is met een andere man en dat, volgens de verordening 343/2003/EG, de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden enkel kan worden beschouwd als gezinslid voor zover het gezin reeds bestond in het herkomstland en dat dit *in casu* niet het geval is. Er wordt aldus vastgesteld dat artikel 8 van de verordening 343/2003/EG niet kan worden toegepast en dat artikel 15 van deze verordening evenmin dienstig kan worden ingeroepen omdat de ingeroepen familieband niet reeds bestond in het herkomstland. Betreffende de aanwezigheid in België van verzoeksters broer wordt verder gesteld dat deze geen gezinslid betreft in de zin van de verordening 343/2003/EG, zoals gedefinieerd in artikel 2.i van deze verordening, en dat er geen aanwijzingen zijn dat er sprake is van een band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar broer.

3.2.2.3. Verzoekster betoogt dat, gelet op de door haar ingeroepen familiale situatie, toepassing diende te worden gemaakt van de artikelen 3.2. en 15 van de verordening 343/2003/EG.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, kan allereerst worden verwezen naar de uiteenzetting hieromtrent in het eerste middel. Ook wat de aanwezigheid in België van de broer van verzoekster betreft, maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze handelende door dit gegeven niet te weerhouden om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen op grond van deze laatste bepaling. Zij weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar broer niet.

Artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG blijkt dat er een verzoek moet zijn van een andere lidstaat opdat de aangezochte lidstaat het asielverzoek van de betrokkene zou kunnen behandelen. *In casu* is dit niet het geval. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Sloveense autoriteiten om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden de Belgische autoriteiten hebben verzocht om met instemming van verzoekster, het asielverzoek te behandelen. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid (België), eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (Slovenië) en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de instemming van Slovenië met de terugname van verzoekster, niet meer over een discretionaire bevoegdheid (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.106, RvS 25 maart 2004, nr. 129.726, RvS 13 april 2005, nr. 143.018, RvS 17 januari 2007, nr. 166.821).

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster ook geenszins aannemelijk maakt dat zij dient te worden beschouwd als gezinslid of als afhankelijk familielid zoals bedoeld in voormelde bepaling. Zo dient, overeenkomstig artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG, onder meer als gezinslid te worden beschouwd, voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden. Verzoekster geeft aan gehuwd te zijn met de heer [T. B.]. Zij geeft evenwel zelf aan dat zij enkel religieus gehuwd zou zijn met voormelde persoon – gegeven waarvan evenwel geen bewijs voorligt – en betwist hierbij als dusdanig niet haar eigen verklaring opgenomen in de bestreden beslissing dat zij officieel nog gehuwd is met een andere persoon dan degene waarmee zij stelt actueel een duurzame relatie te onderhouden. Alleen al gelet op het gegeven dat zij officieel nog met een andere man gehuwd is en derhalve geenszins als ongehuwd kan worden beschouwd, kan zij niet als gezinslid in de zin van de verordening 343/2003/EG worden beschouwd, zelfs nog los van de – niet betwiste – vaststelling dat het gezinsleven waarop verzoekster zich beroept nog niet bestond in het land van herkomst. Hierboven werd er verder reeds op gewezen dat verzoekster als dusdanig geen afdoende bewijs van de door haar ingeroepen relatie in België aanbrengt. Er blijkt evenmin dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Verzoekster weerlegt verder evenmin de motivering in de bestreden beslissing dat haar broer evenmin een gezinslid betreft in de zin van de verordening 343/2003/EG, zoals gedefinieerd in artikel 2.i van deze verordening, en dat er geen aanwijzingen zijn dat er sprake is van een band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar broer.

Artikel 15.2 van de verordening 343/2003/EG bepaalt verder het volgende:

“Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.”

Opnieuw moet worden vastgesteld dat deze bepaling verweerder geen enkele verplichting oplegt en dat verweerder heeft toegelicht waarom hij oordeelde geen toepassing van voormelde bepaling te moeten maken. Er wordt daarenboven niet aangetoond dat de stellingname van verweerder foutief of kennelijk onredelijk is. Verzoekster toont niet aan dat de ingeroepen familieband tussen haarzelf en de heer [T. H.] – indien deze al kan worden aangenomen – reeds bestond in het land van herkomst. Zoals

hierboven gesteld, toont verzoekster evenmin aan dat zij afhankelijk is van de hulp van haar beweerde partner of broer.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 3.2. en 15 van de verordening 343/2003/EG blijkt derhalve niet.

3.2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22 van de Grondwet, dat eveneens het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven omvat, luidt als volgt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *"een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden"* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). De aangevoerde schending van deze grondwettelijke bepaling wordt dan ook samen behandeld met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiertoe moet nagegaan worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en/of familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu dient allereerst te worden gesteld dat verzoekster het bestaan van een effectief beleefde gezinssituatie met de heer [T. H.] niet op afdoende wijze aannemelijk heeft gemaakt. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoekster aangeeft officieel nog gehuwd te zijn met een andere man en dat de door haar ingeroepen relatie – alsook het religieuze huwelijk dat zij stelt te zijn aangegaan – in wezen enkel is gesteund op door haar afgelegde verklaringen. Uit het enkele gegeven dat verzoekster aangeeft op hetzelfde adres te verblijven als voormelde Syrische onderdaan en zij stukken voorlegt van een zwangerschapsafbreking – stukken waarin geen enkele verwijzing naar de betreffende Syrische onderdaan is terug te vinden –, blijkt nog niet dat er sprake is van de door haar aangevoerde duurzame relatie. Er staat aldus niet vast dat er sprake is van een gezinsleven dat wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Er blijkt ook op geen enkele wijze – en verzoekster betoogt dit ook niet – dat haar dochtertje het kind is van de heer [T. H.].

Zelfs indien alsnog enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen, wijst de Raad erop dat het *in casu* geen beëindiging van een bestaand verblijfsrecht betreft. Hieruit volgt

dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Aangezien de bestreden beslissing niet kan beschouwd worden als een inmenging van de Belgische overheid in het privé- of gezinsleven van verzoekster kan zij ook niet gevolgd worden in haar stelling dat “de inmenging” niet noodzakelijk en proportioneel is. Er blijkt evenmin dat er *in casu*, op grond van artikel 8, eerste lid van het EVRM, op verweerder een positieve verplichting rustte om verzoekster toe te laten tot een verblijf in België gelet op haar relatie met de heer [T. H.]. De Raad wijst er immers op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting nog niet aantoonde dat er onoverkomelijke of zeer ernstige hinderpalen bestaan voor het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in Slovenië. Het betoog dat haar familieleven niet verder kan worden gezet in Slovenië, doordat haar partner in België erkend is als subsidiair beschermde, is hiertoe onvoldoende. Zij toont immers niet aan dat het voor haar partner onmogelijk is zich aldaar te conformeren aan de bepalingen van de immigratiewetgeving. Bovendien dient er eveneens te worden gewezen op het gegeven dat verzoekster in België nooit over enige verblijfstitel heeft beschikt en dat zowel verzoekster als diens partner bijgevolg wisten, of dienden te weten, dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Wat de aanwezigheid in België van verzoeksters broer betreft, wijst de Raad erop dat een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt verondersteld in de relatie tussen meerderjarige broers en/of zussen. Opdat in deze situatie een gezins- en/of familieleven wordt aangenomen dient er sprake te zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden (vgl. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk). Verzoekster brengt geen enkele element aan waaruit een dergelijke band van afhankelijkheid blijkt. Ook hier blijkt aldus niet het bestaan van een gezins- en/of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster eveneens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

3.2.2.6. Waar verzoekster de schending van artikel 14 van het EVRM in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 14 van het EVRM, doch een toelichting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt ontbreekt. Bij gebreke van de vereiste precisie, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag), van de artikelen 3.2 en 15 van de Verordening 343/3003/EG en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt als volgt:

"[...] Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Er dient op gewezen te worden dat de situatie voor asielzoekers in Slovenië allesbehalve onvoldoende is. Ze worden er aan hun lot overgelaten en worden nauwelijks geïnformeerd over hun rechten, de procedure en de mogelijkheid om beroep aan te tekenen.

"The law permits asylum seekers to change their asylum applications if there are considerable changes in their circumstances. The law also provides asylum seekers with the right to appeal decisions on their applications, but authorities did not inform many asylum seekers of this right. " (stuk 8, "Country Report on Human Rights Practices for 2011 - Slovenia", US Department of State, dd. 24 mei 2012, [...])

Wat de opvang van asielzoekers betreft is het zo dat in Slovenië er verwacht wordt dat de asielzoekers zich elke avond aanmelden bij het opvangcentrum. Als de asielzoeker meer dan drie dagen afwezig is betekent dat men onmiddellijk afstand doet van de asielaanvraag en beschouwd wordt als illegaal die onmiddellijk het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst. Dit wijst duidelijk op een schending van artikel 3 E.V.R.M.!

"An absence of more than three days is considered a withdrawal of an asylum claim, with authorities regarding the asylum seeker as having left the country. If the claimant returns to the asylum home after the three-day period, the individual's status changes to that of a nonresident alien, subject to deportation. "

(stuk 8, "Country Report on Human Rights Practices for 2011 - Slovenia", US Department of State, dd. 24 mei 2012)

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat de Sloveense autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Uit objectieve informatie blijkt dat de grenspolitie niet altijd even nauwgezet hun taken uitoefent.

"Border police who apprehend persons who then seek asylum have the duty to process applications and transfer the person to an asylum home. There were some reports during the year that border police refused to perform this task. "

(stuk 9, "Country Report on Human Rights Practices 2010", US Department of State, dd. 8 april 2011, [...])

Het vinden van opvangplaatsen of een plaats om te overnachten in Slovenië is niet evident. Bovendien is de hulp van de Sloveense overheid ver te zoeken.

"As for any new arrival to a foreign country, the first step for refugees is to find a place to stay. But social or non-profit housing is not available to refugees and others with international protection in Slovenia. Under current laws and practice, only Slovene citizens are eligible to apply for these flats. UNHCR was informed by some refugees that the Ministry of Interior (MOI) had not helped them in their search for a place to live. "

(stuk 10, "Being a refugee": how refugees and asylum - seekers experience life in Central Europe", UNHCR, The UN Refugee Agency, 3 januari 2012, toegankelijk op 8 oktober 2012, [...]).

Bovendien zijn opvangplaatsen voor alleenstaande vrouwen (zoals in casu het geval) vaak zeer bedreigend en gevaarlijk. Dit door het groot aantal mannen en de dicht bevolktheid in de opvangcentra's.

"At the government-run Asylum Home in Slovenia's capital Ljubljana, single women reported feeling insecure because of the close proximity of adult men to their rooms.

This was particularly felt by those who were victims of domestic violence or human trafficking. ” (stuk 10, “Being a refugee”: how refugees and asylum - seekers experience life in Central Europe”, UNHCR, The UN Refugee Agency, 3 januari 2012, toegankelijk op 8 oktober 2012, [...]).

Asielzoekers die in Slovenië een asielaanvraag hebben ingediend, moeten alleen maar wachten en nog eens wachten. Immers, het is geen uitzondering dat asielprocedures twee jaar of langer aanslepen. Niettegenstaande het laag aantal asielaanvragen elk jaar, slaagt Slovenië er niet in om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen waardoor de vele asielzoekers in onzekerheid blijven leven. Dit heeft natuurlijk een nefaste invloed op de psychische en mentale toestand.

“Many refugees in Slovenia have bitter feelings about the asylum-procedure in Slovenia despite the eventual positive outcome because it takes such a long time. Despite the comparatively low number of new applications every year, the Slovenian authorities seem not to come to decisions within the six months provided for by law. Two or more years of waiting for decisions is not an uncommon experience for asylum-seekers.”

(stuk 10, “Being a refugee”: how refugees and asylum - seekers experience life in Central Europe”, UNHCR, The UN Refugee Agency, 3 januari 2012, toegankelijk op 8 oktober 2012, [...]).

De geciteerde objectieve informatie toont duidelijk aan dat de situatie van de asielzoekers in Slovenië precair is. Slovenië slaagt er niet in om aan asielzoekers de nodige waarborgen te bieden overeenkomstig de Internationale Verdragen!

[...] Daarnaast dient ook stilgestaan worden bij het feit dat de verzoekende partij een alleenstaande vrouw is, met een minderjarige dochtertje van nog geen 3 jaar. De man de verzoekende partij is hier in België, alwaar hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend heeft gekregen. De verzoekende partij heeft in Slovenië geen enkel familielid, vrienden of enige kennissen aldaar. Zij zal er dus voor alles alleen moeten opdraaien en heeft enkele steun.

Verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de humanitaire situatie waarin verzoekende partij zich in bevindt.. Het is immers vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128 - 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Alleenstaande vrouwen met kinderen die asielzoekster zijn worden in de EU regelgeving aangemerkt als een kwetsbare groep van personen met bijzondere behoeften (artikel 17 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers. De verwerende partij is in de bestreden beslissing niet concreet nagegaan wat de specifieke situatie is van alleenstaande vrouwen met zeer jonge kinderen. De bestreden beslissing maakt enkel melding van de algemene situatie van vreemdelingen die in het kader van de Dublin II Verordening worden overgedragen aan Slovenië. Bijgevolg had de verwerende partij dus de plicht om een specifiek onderzoek naar de concrete omstandigheden van de opvang en de behandeling van deze categorie vreemdelingen moeten verrichten. In casu heeft de verwerende partij nagelaten dit te doen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken, door een gebrek aan onderzoek, vernietigd te worden.

In een recent arrest heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwisting ook in die zin geoordeeld. Het arrest kan naar analogie toegepast worden:

“De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat verzoeker een niet - begeleide minderjarige asielzoeker is. Niet -- begeleide minderjarige asielzoekers worden in de EU regelgeving aangemerkt als een kwetsbare groep van personen met bijzondere behoeften (artikel 17 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers en overweging nr. 14, preambule van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingstatus). De Raad wijst op de specifieke verplichtingen met betrekking tot de opvang van niet - begeleide minderjarige onder artikel 19 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van

de vluchtelingenstatus (Pb. L. 13 december 2005, afl. 236), anderzijds. Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (zie *mutatis mutandis* E.H.R.M. 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin II Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C- 411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94).

In casu blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de eerste bestreden beslissing dat verweerder concreet is nagegaan wat de specifieke situatie is van niet - begeleide minderjarige asielzoekers in Italië. In de eerste beslissing wordt enkel gemotiveerd inzake de algemene situatie van vreemdelingen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden overgedragen aan Italië. Zoals reeds gesteld, dient nochtans te worden aangenomen dat de groep van niet — begeleide minderjarige asielzoekers een bijzonder kwetsbare groep betreft, zodat een specifiek onderzoek naar de concrete omstandigheden van opvang en behandeling van deze categorie van vreemdelingen zich opdringt. Te meer nu uit wat volgt blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat er zich in Italië problemen kunnen stellen inzake de opvang van niet - begeleide minderjarige asielzoekers en met betrekking tot de waarborgen voor niet — begeleide minderjarige asielzoekers tijdens de asielprocedure.

(...)

Gelet op voorgaande bespreking dient dan ook te worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan de individuele situatie van verzoeker, en meer specifiek met de kwetsbare situatie waarin deze zich als niet - begeleide minderjarige asielzoeker bevindt. Ook in de nota met opmerkingen gaat verweerder volledig voorbij aan de minderjarigheid van verzoeker en het gegeven dat hij niet begeleid is door een verantwoordelijke ouder of voogd. De Raad besluit dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M.

(stuk 11, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 juni 2012, nr. 83 834 in de zaak RvV 94 328/11).

Op basis van het hierboven staande, heeft de verwerende partij dan ook de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden.

Het terugsturen van de verzoekende partij naar een land Slovenië vormt in hoofde van België dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M."

3.3.2.1. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG, kan worden volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting hieromtrent in het tweede middel.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval

van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster wijst er allereerst op dat in het “*Country Report on Human Rights Practices for 2011 – Slovenia*” van de ‘*Department of State*’ van de Verenigde Staten wordt vermeld dat de autoriteiten veel asielzoekers niet informeren over hun recht om hoger beroep in te stellen tegen beslissingen inzake hun asielaanvraag en dat hieruit blijkt dat asielzoekers die drie dagen afwezig zijn uit een opvangcentrum worden geacht afstand te doen van hun asielaanvraag en worden verondersteld het land te hebben verlaten. Hierbij wordt ook gesteld dat indien de asielzoeker vervolgens alsnog terugkeert naar het opvangcentrum hij wordt geacht een niet-verblijfsgerechtigde vreemdeling te zijn die kan worden uitgewezen.

De Raad stelt vast dat verzoekster aan de hand van dit rapport niet aannemelijk maakt dat zij het risico loopt door de Sloveense autoriteiten te zullen worden teruggestuurd naar haar herkomstland, of enig ander land, zonder dat overeenkomstig de internationale wetgeving die Slovenië bindt is vastgesteld dat zij aldaar geen risico op vervolging of op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Er blijkt niet dat de Sloveense autoriteiten ingediende asielaanvragen niet grondig onderzoeken en dit

overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en de kwalificatierichtlijn. Uit het rapport blijkt evenmin dat er geen sprake is van een mogelijkheid tot beroep voor een onafhankelijke instantie of dat dit beroep geen voldoende waarborgen biedt. Verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat niet alle asielzoekers in kennis worden gesteld van het recht op beroep en dat een afwezigheid uit een opvangcentrum van drie dagen ertoe leidt dat men wordt geacht afstand te doen van de asielaanvraag, doch dienaangaande kan worden opgemerkt dat verzoekster zelf kennis heeft van deze elementen en aldus haar handelingen hierop kan afstellen. Daarnaast blijkt evenmin dat een vreemdeling, indien deze als gevolg van een te lange afwezigheid uit het opvangcentrum wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag, geen nieuwe asielaanvraag kan indien die inhoudelijk zal worden onderzocht of dat Slovenië effectief overgaat tot de verwijdering van vreemdelingen zonder dat hun volgehouden vrees voor vervolging of vrees op een onmenselijke of vernederende behandeling ten gronde is onderzocht. Uit het betreffende rapport blijkt geen enkele concrete casus waarin sprake zou zijn van een gedwongen uitwijzing door Slovenië zonder voorafgaandelijk inhoudelijk onderzoek van de vraag tot bescherming. Integendeel wordt aangegeven dat Slovenië het non-refoulementbeginsel respecteert. Artikel 19 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, voorziet ook uitdrukkelijk in de mogelijkheid van een impliciete afstand van de asielaanvraag wanneer de asielzoeker niet binnen een redelijke termijn heeft voldaan aan zijn meldingsplicht.

Verzoekster verwijst verder naar eenzelfde rapport van de *'Department of State'* van de Verenigde Staten, maar dan van 2010. Zij verwijst naar een passage in dit rapport dat er enkele meldingen waren dat de grenspolitie weigerde om bij tegengehouden personen die vervolgens asiel vroegen over te gaan tot het acteren van deze aanvragen en het overbrengen van de asielzoekers naar een opvangcentrum. Los van de bemerking dat niet blijkt dat verzoekster als persoon die in het kader van de verordening 343/2003/EG wordt overgedragen zich in een gelijkaardige situatie bevindt als de persoon die pas na te zijn tegengehouden door de grenspolitie asiel vraagt, stelt de Raad vast dat deze passage niet meer werd weerhouden in het reeds genoemde rapport over Slovenië van de *'Department of State'* van de Verenigde Staten van 2011. Er blijkt aldus niet dat deze passage nog overeenstemt met de actuele situatie.

Verzoekster verwijst daarnaast naar een rapport van het UNHCR, onder de titel *"Participatory Assessment 2010 Report – Being a refugee – How refugees and asylum-seekers experience life in Central Europe"*. Zij wijst er allereerst op dat uit dit rapport blijkt dat vluchtelingen en anderen die internationale bescherming behoeven geen toegang hebben tot sociale of non-profit huisvesting en dat er meldingen zijn dat geen hulp werd verleend bij het vinden van een woonplaats. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus evenwel niet aantoonbaar dat zij als asielzoekster geen gepaste en menswaardige opvang zal kunnen genieten in afwachting van een beslissing inzake haar asielaanvraag. Zij beperkt zich tot moeilijkheden die personen die bescherming verkregen kunnen ondervinden om huisvesting te vinden, doch zij bevindt zich nog niet in een dergelijke situatie. Dit enkele gegeven is bovendien, gelezen in het licht van het volledige rapport, onvoldoende om te besluiten tot een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zo gaat verzoekster voorbij aan de vermelding in hetzelfde rapport dat zij die een woonplaats hebben gevonden beroep kunnen doen op hulp om hun huur te betalen, bijvoorbeeld onder de vorm van huursubsidies of financiële steun waaronder kindergeld. Hierbij wordt ook aangegeven dat alleenstaande vrouwelijke asielzoekers die verbleven in private appartementen aangaven tevreden te zijn met de voorwaarden van huisvesting en met de maandelijkse geldelijke geboden ondersteuning. Verzoekster verwijst verder eveneens naar een vermelding in voorgenoemd rapport dat in één specifiek opvangcentrum, met name in de hoofdstad, alleenstaande vrouwen verklaarden zich onveilig te voelen omwille van de dichte nabijheid van volwassen mannen bij hun kamers. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster hierbij ingaat op de situatie in één specifiek centrum, zonder dat zelfs blijkt dat zij zal terechtkomen in dit centrum. Ook dit gegeven is verder onvoldoende om te besluiten dat verzoekster bij terugkeer naar Slovenië een reële risico loopt om een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM te ondergaan. Er blijkt immers op geen enkele wijze dat geen afdoende bescherming wordt geboden in het bedoelde centrum of in het algemeen aan alleenstaande vrouwen, al dan niet met kinderen. Verzoekster wijst er ook nog op dat volgens dit rapport het niet uitzonderlijk is dat asielprocedure twee jaar of langer aanslepen en dat dit een nefaste invloed heeft op de psychische en mentale toestand. Aldus toont verzoekster evenwel niet aan dat hierdoor het risico bestaat dat de nood aan bescherming van een asielzoeker niet of niet op een kwaliteitsvolle wijze met respect voor de internationale normen wordt onderzocht. Het enkele gegeven dat een zekere behandelingsduur psychisch belastend is voor de betrokken asielzoekers is eveneens onvoldoende ernstig om te besluiten dat dit gegeven een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoekster stelt ten slotte dat zij als alleenstaande ouder met een minderjarig kind, overeenkomstig artikel 17 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers, aangemerkt wordt als kwetsbare groep. Waar zij vervolgens evenwel stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de humanitaire situatie waarin zij zich bevindt en dat niet concreet is nagegaan wat de specifieke situatie is van alleenstaande vrouwen met minderjarige kinderen in Slovenië, merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er aanwijzingen zijn dat er zich in Slovenië ernstige problemen stellen inzake de opvang en behandeling van alleenstaande vrouwen met een minderjarig kind. Hiertoe zijn ook geen aanwijzingen voorhanden in het administratief dossier. Er blijkt dan ook niet dat verweerder een verder onderzoek diende te verrichten naar de situatie van alleenstaande vrouwen met kinderen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden overgedragen aan Slovenië. Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 83 834 van 28 juni 2012, wijst de Raad erop dat elke aanvraag op individuele basis dient te worden behandeld en aan dit arrest dan ook geen enkele precedentswaarde kan worden toegekend. De feiten zoals deze voorlagen in voormeld arrest waren ook niet gelijkaardig aan deze in huidig voorliggende zaken, nu er in voormeld arrest wel sprake was van stukken in het administratief dossier dat er zich voor bepaalde kwetsbare groepen problemen stelden waarmee het bestuur ten onrechte geen rekening had gehouden en die mogelijk tot gevolg hadden dat er sprake was van een schending van 3 van het EVRM.

De Raad besluit bijgevolg dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de omstandigheden van opvang en behandeling in Slovenië dermate zijn dat verzoekster een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen of dat de asielpprocedure in Slovenië ernstige gebreken vertoont waardoor het risico bestaat dat de nood aan bescherming van een asielzoeker niet of niet op een kwaliteitsvolle wijze met respect voor de internationale normen wordt onderzocht, als gevolg waarvan zij een risico zou lopen op uitwijzing naar haar herkomstland zonder dat haar vrees voor een terugkeer naar dit land op afdoende wijze is onderzocht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Gelet op voormelde bespreking betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient eveneens te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en van het non-refoulementbeginsel, niet blijkt.

3.3.2.4. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, kan allereerst worden verwezen naar de uiteenzetting hieromtrent bij de bespreking van de vorige middelen. Verzoekster toont met haar derde middel verder niet aan dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat een toepassing van de in de verordening 343/2003/EG bepaalde criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag aanleiding zou geven tot een inbreuk op mensenrechten die een absoluut karakter hebben. Een schending van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG blijkt dan ook niet. Een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS